

HOŁOFET (1) *sb m*

hołofet (1).

Oba o oraz e jasne.

[*sg N hołofet.*] ◊ *pl I hołofetami.*

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Wyższy urzędnik państwowy w cesarstwie bizantyjskim (na ziemiach słowiańskich; określano tą nazwą zarządców kancelarii władcy, mających też pewne uprawnienia w sprawach kościelnych); z grec. λογοθέτης przez ukr. lohofet – hołofet: [Lud pospolity krakowski palcem sobie na działa i więźnie pokazywał, mówiąc: ten jest Holophet [Logofet *rkps Bibl. Czart. nr 1338*, s. 189], kanclerz ziemie wołoskiej, najwyższy ten jest hetman mołdawski, ten dwornik nadobny, ten Burkułap *OrzŻyw 240.*]*

*Wyrażenie: »hołofet wołoski«: Wróćciéłz tedy Antykryftowi Rzymśkiému Tytuły té iego/ nie noście ich ná fobie/ [...] bądźciéłz w Polfzce/ álbo Hołofetámi Wołófkimi/ álbo Vłanmi Tátárfkimi/ álbo Báłzami Tureckimi: bo tákowe Tytuły/ nie są Papielkié imióná z Rzymu: ále są imióná Itárych Kácérzów z Turek/ itéz z Tátar *OrzQuin K.**

Cf LOGOFET

KN